

ฉลองครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูเจ้า

พระแม่มารีย์ และนักบุญโยเซฟ

ข้อมูลจาก “หนังสือมิสซาวันอาทิตย์ฉบับพกพา คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพิธีกรรม”

หัวข้อ: ชีวิตครอบครัว

เรากำลังเผชิญหน้ากับความล่มสลายของครอบครัวแบบเก่า และความสัมพันธ์แห่งคุณค่าของครอบครัว เช่น ความเคารพของบุตรต่ออำนาจที่ บิดามารดาใช้อย่างรับผิดชอบ และจำนวนที่เพิ่มขึ้นของเยาวชนเสเพล ดังนั้น สังคมของเราอาจเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างจากบทอ่านของวันนี้

แน่นอน ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะพบทางแก้วิกฤติการณ์ของครอบครัวในปัจจุบัน ครอบครัวของคริสตชนเองก็เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมร่วมของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนบ้าน โรงเรียน โทรทัศน์ เพื่อนฝูงหรือการหย่อนใจ แต่ในท่ามกลางพายุร้าย เรื่อยังอาจได้รับการนำร่องอาศัยแสงสว่างจากประกาศ และแม้ว่าการใช้อำนาจตั้งแต่ช่วงวัยทารกแรกเกิดเป็นต้นมาอาจแตกต่างกันไปแล้วก็ตาม แต่ไม่ควรทิ้งไปเสียเลย บิดามารดาอาจพูดคุยแก้ปัญหาเกี่ยวกับบุตรของตน ยังไม่มีพฤติกรรมศาสตร์แขนงใดที่สามารถเสนอสิ่งที่จะมาทดแทนชีวิตครอบครัวที่ดีได้

บทอ่านจากหนังสือซามูเอล ฉบับที่หนึ่ง (1ซมอ1:20-22, 24-28)

เวลานั้น นางฮันนาห์ก็ตั้งครภ์และเมื่อถึงเวลากำหนดก็ให้กำเนิดบุตรชาย นางตั้งชื่อเขาว่าซามูเอล “เพราะนางเคยทูลขอบุตรนี้จากองค์พระผู้เป็นเจ้า” เมื่อเอลคานาห์ สามีกับครอบครัวขึ้นไปถวายเครื่องบูชาประจำปีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าและแก้บน นางฮันนาห์ไม่ได้ขึ้นไปด้วย นางบอกสามีว่า “พอเด็กหย่านมแล้วดิฉันจะพาเขาไปอยู่เฉพาะพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะอยู่ที่นั่นตลอดไป”

เมื่อเด็กหย่านมแล้ว นางก็พาเขาขึ้นไปถวายอาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่เมืองชิโลห์ นำโคหนุ่มอายุสามปีตัวหนึ่งแบ่งประมาณสองถึงและเหล้าองุ่นหนึ่งถุงหนึ่งไปด้วย ขณะนั้นเขายังเด็กมาก บิดามารดาฆ่าโคถวายบูชา และพาเด็กไปพบเอลี นางฮันนาห์กล่าวแก่เอลีว่า “นายเจ้าข้า จำดิฉันได้ไหม ดิฉันเป็นหญิงที่เคยยื่นอธิษฐานทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าที่นี้ต่อหน้าท่าน ดิฉันทูลขอเด็กคนนี้ และองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ประทานให้ดิฉันตามคำทูลขอ

บัดนี้ คิฉันจึงขอถวายเขาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าตราบเท่าที่เขามีชีวิต” แล้วบิดา มารดาก็นมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าที่นั่น

บทอ่านจากจดหมายนักบุญยอห์นอัครสาวก ฉบับที่หนึ่ง (1ยอห์น 3:1-2, 21-24)

พี่น้อง จงดูเถิดว่า ความรักที่พระบิดาประทานให้เรานั้นยิ่งใหญ่เพียงใดเพื่อทำให้เราได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้าและเราก็เป็นเช่นนั้นจริง โลกไม่รู้จักเราเพราะ โลกไม่รู้จักพระองค์

ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้ เราเป็นบุตรของพระเจ้าแล้วแต่เราจะเป็นอย่างใดในอนาคตนั้นยังไม่ปรากฏชัดแจ้ง เราตระหนักดีว่า เมื่อพระองค์ทรงปรากฏเราจะเป็นเหมือนพระองค์เพราะเราจะได้เห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็น

ท่านที่รักทั้งหลายถ้าใจของเราไม่กล่าวโทษเราเราข่มมั่นใจได้เมื่ออยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและถ้าเราขอสิ่งใดเราข่อมจะได้รับสิ่งนั้นจากพระองค์เพราะเราปฏิบัติตามบทบัญญัติและทำสิ่งที่พระองค์พอพระทัยนี้เป็นบทบัญญัติของพระองค์ คือให้เราเชื่อในพระนามพระเยซูคริสตเจ้าพระบุตรของพระองค์และให้เรารักกัน ดังที่พระองค์ทรงบัญญัติให้เราผู้ที่ปฏิบัติตามบทบัญญัติข่มดำรงอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าทรงดำรงอยู่ในผู้นั้นเรารู้ว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ในเราจากพระจิตเจ้า ซึ่งพระองค์ประทานให้เรา

พระวรสาร ลก2:41-52

ทั้งหมู่บ้านร่วมเดินทางแสวงบุญไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อฉลองปีสกา เป็นเรื่องปกติที่บิดามารดาของพระเยซูเจ้าจะไม่หวั่นบุตรของตน จนถึงคืนแรกในระหว่างเดินทางกลับบ้าน พระเยซูเจ้ายังทรงฟังและถามคำถามอยู่เมื่อมีอายุเพียงแค่สิบสองปี พระองค์ได้เรียนรู้ไทรานท์หรือกฎบัญญัติของโมเสส และการตีความจากรับบีต่างๆ “ฐานะของพระบิดาของลูก” ซึ่งถึงสัมพันธ์ภาพอันใกล้ชิดส่วนบุคคลระหว่างพระเยซูเจ้าและพระบิดา พระมารดา ยังไม่เข้าใจว่า พระเยซูเจ้าไม่เป็นเพียงแค่นุตรของพระนางธรรมดาๆ เท่านั้น แต่ยังเป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วย ซึ่งมีการกิจพิเศษที่จะต้องกระทำ ซึ่งจะต้องหมายถึงการแยกจากกันและความเจ็บปวดสำหรับพระนาง

“ท่านทั้งสองมิได้เข้าใจ” เป็นการชี้ว่า พระนางมารีย์ไม่ได้เข้าใจพระเยซูเจ้าในฐานะเป็นพระบุตรของพระเจ้ามาตั้งแต่แรก ในความเชื่อ พระนางจะต้องยอมรับธรรมดาซึ่งค่อยๆ ปรากฏชัดเจนขึ้นในแสงสว่างของปีสกา วันพระคริสตสมภพที่พระเจ้าทรงร่วมในสภาวะของมนุษย์ เป็นธรรมดาซึ่งเราจะต้องยอมรับในความเชื่อ ดังที่พระนางมารีย์ได้กระทำ

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญลูกา

เวลานั้น โยเซฟพร้อมกับพระมารดาของพระเยซูเจ้าเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปีสกาทุกปี เมื่อพระองค์มีพระชนมายุสิบสองพรรษา โยเซฟพร้อมกับพระมารดาก็ขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมของเทศกาลนั้น เมื่อวันฉลองสิ้นสุดลง ทุกคนก็เดินทางกลับ แต่พระเยซูเจ้ายังประทับอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มโดยที่บิดามารดาไม่รู้ เพราะคิดว่า พระองค์ทรงอยู่ในหมู่ผู้ร่วมเดินทาง เมื่อเดินทางไปได้หนึ่งวันแล้ว โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์ตามหาพระองค์ในหมู่ญาติและคนรู้จัก เมื่อไม่พบจึงกลับไปกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อตามหาพระองค์ที่นั่น

ในวันที่สามโยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์พบพระองค์ในพระวิหารประทับนั่งอยู่ในหมู่อาจารย์ ทรงฟังและทรงโต้ถามพวกเขา ทุกคนที่ได้ฟังพระองค์ต่างประหลาดใจในพระปรีชาที่ทรงแสดงในการตอบคำถาม เมื่อโยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์เห็นพระองค์ก็รู้สึกแปลกใจ พระมารดาจึงตรัสถามพระองค์ว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำกับเราเช่นนี้ ดูซิ พ่อกับแม่ต้องกังวลใจตามหาลูก” พระองค์ตรัสตอบว่า “พ่อกับแม่ตามหาลูกทำไม พ่อแม่ไม่รู้หรือว่า ลูกต้องอยู่ในบ้านของพระบิดาของลูก” โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์ไม่เข้าใจที่พระองค์ตรัส

พระเยซูเจ้าเสด็จกลับไปเมืองนาซาเฝ้ากับบิดามารดาและเชื่อฟังท่านทั้งสองคน พระมารดาทรงเก็บเรื่องทั้งหมดเหล่านี้ไว้ในพระทัย พระเยซูเจ้าทรงเจริญขึ้นทั้งในพระปรีชาญาณ พระชนมายุ และพระหรรษทาน เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้ามนุษย์